

Arrest

**nr. 340 502 van 4 februari 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40 / 00.01
8200 SINT-MICHIELS**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat J. BAELDE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten.

Op 9 december 2024 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 22 juli 2025 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 11 augustus 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 10 februari 1996 in de hoofdstad Luanda, waar u tevens uw volledige leven doorbracht. U hangt het Kimbanguïstisch geloof aan. Sedert 2018 was u werkzaam als kassierster in een garage.

Begin maart 2024 kreeg u problemen met een klant. Aangezien uw baas zich in het buitenland bevond, schakelde u de hulp in van uw leidinggevende en een collega. Zij brachten u in contact met commandant S.. U gaf hem uw nummer en hij loste het probleem voor u op, waarna u en uw vriendin werden uitgenodigd op het verjaardagsfeest van zijn zoon. Ondanks dat jullie geen contact hadden op het feest, stelde hij achteraf voor een relatie te starten. U weigerde omdat hij reeds op leeftijd en getrouwd was. Tweemaal stuurde hij een jongere naar de garage die u bedreigde. U dacht dat het een spelletje was, dus diende geen klacht in tegen hem. Op 22 maart 2024 was u onderweg naar huis van de Kimbangistische kerk in Palanca en werd u door een groep jongeren meegenomen naar een onbekende plek. Daar werd u verkracht en gemarteld door zowel de commandant als de twee jongeren. U werd ongeveer drie dagen vastgehouden en werd wakker in het ziekenhuis, waar u drie dagen verbleef. U nam contact op met uw moeder en uw oom. U probeerde samen met hem klacht in te dienen, maar omdat de commandant invloedrijk en machtig was werd jullie dit afgeraden. De commandant raakte op de hoogte van jullie intenties en bedreigde jullie telefonisch en liet uw broer in elkaar slaan. Jullie namen een stap achteruit en sinds midden april 2024 heeft u niets meer van hem vernomen. Midden april ontdekte u eveneens dat u zwanger was. Uw vader geloofde uw verhaal niet en dacht dat u een excuus zocht zodat u niet zou moeten huwen. Uw oom raadde u aan om het land te verlaten en hielp u met het regelen van uw vertrek.

Op 7 december 2024 verliet u Angola met het vliegtuig, een vals paspoort en visum. Op 9 december 2024 diende u een verzoek om internationale bescherming in te België.

Bij terugkeer naar Angola vreest u gedood te worden door de Commandant, omdat u aangifte probeerde te doen van de verkrachting. U vreest eveneens uw vader die niet blij was met de zwangerschap en omdat u niet wou trouwen.

Ter staving van uw asielmotieven legt u volgende documenten neer: uw Angolese identiteitskaart en twee medische verslagen in verband met uw verkrachting.

U wordt in België vergezeld door uw dochter E.Z.P.S. (OV: 24XXXXXXXXXX). In hoofde van uw dochter vreest u dat de Commandant haar iets zal aandoen, door wat er met u gebeurd is.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Bij terugkeer naar Angola vreest u gedood te worden door de Commandant, omdat u aangifte probeerde te doen van de verkrachting. U vreest eveneens uw vader die niet blij was met de zwangerschap en omdat u niet wou trouwen. Tot slot, vermeldt u ook de huidige levensomstandigheden/veiligheidssituatie in Angola (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 22.07.2025, hierna CGVS, p.13).

1. Uw verklaringen met betrekking tot de oorzaak van uw probleem, de mekaniëker die een onderdeel kwam terugbrengen, zijn oppervlakkig.

- U kan zich de naam van de mekaniëker niet herinneren (CGVS, p.15).
- Slechts na drie keer aansporen kan u concluderen dat het onderdeel dat hij kwam terugbrengen een soort plakkaat was om de achterkant van de auto te bedekken (CGVS, p.15).
- Slechts na drie keer aansporen stelt u dat u wist dat het onderdeel niet van bij jullie kwam, omdat er geen code op het onderdeel te vinden was (CGVS, p.16). Tijdens het vrij relaas stelde u echter dat u merkte dat het onderdeel niet van bij jullie kwam, omdat de codes niet overeen kwamen (CGVS, p.11).
- U weet niet voor welke agent de mekaniëker in kwestie werkte. Nochtans heeft u hem ook ontmoet (CGVS, p.16).
- Jullie dienden geen klacht in tegen de mekaniëker en zijn baas die bedreigingen uitten aan u en de garage (CGVS, p.17-18).

2. Het CGVS hecht geen geloof aan uw ontmoeting met Commandant S..

2.1 Uw kennis over Commandant S. is oppervlakkig en beperkt.

- U kent zijn volledige naam niet (CGVS, p.11,18).
- U weet niet welke manier uw leidinggevende G. verwant was met de commandant (CGVS, p.18).
- U weet niet hoe S.'s vrouw heet, met wie uw vriendin zogenaamd in contact stond (CGVS, p.19).
- U kan enkel over hem vertellen dat hij een groot huis had en twee kinderen (CGVS, p.19).
- U kent zijn leeftijd niet (CGVS, p.19).
- U weet niet waarvan hij commandant was, denkt dat het de zeevaart is (CGVS, p.19).

- U weet niet hoe hij commandant is geworden (CGVS, p.19).
- U weet niet wat zijn specifieke functie precies inhoudt (CGVS, p.19).
- Eerder tijdens het onderhoud stelt u niet zeker te weten of hij een generaal of commandant was (CGVS, p.11).
- Indien commandant S. zo'n invloedrijk en gekend man is, en al uw collega's reeds van hem gehoord had, is het zeer opmerkelijk dat u hem hiervoor niet kende of ook maar iets over hem had gehoord (CGVS, p.18).
- U kan niet concretiseren op welke manier hij invloedrijk was of wie hij kende die zoveel invloed had (CGVS, p.21).

2.2 Uw verklaringen over wie u in contact bracht met de commandant zijn inconsistent en niet aannemelijk.

- Eerst stelt u dat uw vriendin en collega Gl. de vrouw en kinderen van een invloedrijk man, een commandant, kende (CGVS, p.11). Later stelt u dat het uw leidinggevende G. was die u rechtstreeks in contact bracht met de commandant (CGVS, p.18). Later, probeert u dit te verschonen door te stellen dat ze u allebei in contact brachten met S. (CGVS, p. 18). De aangevoerde verschoning wordt niet aangenomen aangezien u eerder enkel Gl. vermeldde en daarna enkel G.. Pas na confrontatie verklaart u plots dat ze het allebei deden.
- Het is niet aannemelijk dat u niet van in het begin zou vertellen dat uw vriendin en collega verwant is met de commandant, in plaats van eerst te stellen dat zij enkel zijn vrouw kende (CGVS, p.11,19).

2.3 Uw verklaringen met betrekking tot het feest zijn niet aannemelijk en incoherent.

- U kan zich niet herinneren wanneer het verjaardagsfeest plaatsvond waarop u de commandant ontmoette (CGVS, p.20).
- Het is weinig aannemelijk dat de commandant persé een relatie met u wou, gezien jullie nooit eerder een gesprek voerden (CGVS, p.20-21). U kan ook niet concretiseren waarom hij een relatie met u wou, enkel maar omdat u mooi en sympathiek was (CGVS, p.21).
- U stelt tijdens uw vrij relaas dat de commandant op het feest uw nummer vroeg (CGVS, p.11). Later stelt u dat hij reeds voor het feest uw nummer vroeg om u op de hoogte te houden in verband met het probleem met de mekanieker (CGVS, p.20).

3. Uw verklaringen met betrekking tot de bedreigingen zijn niet aannemelijk.

- U stelt dat er jongeren naar de garage werden gestuurd op verzoek van de commandant (CGVS, p.12). U wimpelde hem af, vond het normaal en stond er niet bij stil omdat u dacht dat het een spel was (CGVS, p.22). Dit is echter weinig geloofwaardig aangezien u verklaart dat hij een invloedrijk man was, die u daar reeds op gewezen had nadat u zijn aanbod tot een relatie had afgeslagen (CGVS, p.21).
- U legde geen klacht neer van de jongere die naar de garage kwam en u bedreigde (CGVS, p.22).

Het geheel aan bovenstaande opmerkingen maakt dat het CGVS geen geloof hecht aan uw ontmoeting van S., bijgevolg vallen uw verklaringen dat u door hem en zijn twee jongens verkracht zou zijn in het water.

4. Volgende bemerkingen over de vervolgingsfeiten bevestigen het gebrek aan geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten en vrees.

- U had nooit een volwaardig gesprek met Commandant S. waardoor hij onmogelijk zou kunnen weten wanneer en waar u naar de kerk gaat (CGVS, p.20-21).
- Op het CGVS stelt u dat u flauwviel op de plek waar u werd vastgehouden en later wakker werd in het ziekenhuis (CGVS, p.12). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u wakker werd in een bos en een vrouw ontmoette die u naar een medisch centrum bracht (zie CGVS-vragenlijst d.d. 13.06.2025, vraag 5).
- U stelde op de DVZ dat u de naam van de commandant niet meer wist (CGVS-vragenlijst, vraag 5).
- Uw vervolgingsfeiten vonden plaats in maart, toch verliet u pas Angola op 7 december 2024. In deze acht maanden kwam u verder niet meer in aanraking met de commandant (CGVS, p.26).
- U legde geen officiële klacht neer van de verkrachting, zowel niet tegen de commandant als tegen de jongeren niet (CGVS, p.23,25). U probeerde het wel, maar het werd jullie afgeraden waardoor jullie er niet mee doorgingen (CGVS, p.23).
- Uw oom legde geen klacht neer van de dreigtelefoons die hij zou gekregen hebben (CGVS, p.23).

5. U haalde nog problemen met uw vader omdat u geen abortus wou plegen en uw verkrachting als excuus voor het gearrangeerde huwelijk gebruikte. Dit is niet geloofwaardig.

- U weet P. zijn volledige naam niet (CGVS, p.8).
- U kent P. zijn leeftijd niet (CGVS, p.24).
- U kan niet concretiseren wanneer uw vader u hiervoor voor het eerst aansprak (CGVS, p.24).
- Uw vader had nog geen concrete afspraken gemaakt in verband met jullie huwelijk (CGVS, p.24).
- U heeft hierover niets vermeld bij de DVZ (zie CGVS-vragenlijst).
- Er vonden ook geen vervolgingsfeiten plaats in de periode dat u nog in Angola verbleef.

Bij terugkeer naar Angola vreest u eveneens dat uw dochter E. iets zal aangedaan worden door de commandant, omwille van wat er met u gebeurd is (CGVS, p.26). **Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw ontmoeting met Commandant S. is het niet geloofwaardig dat zij een vrees voor vervolging heeft ten opzichte van deze man bij terugkeer naar Angola.**

6. U vermeldt dat het in Angola niet goed gaat, dat er veel delinquentie en criminaliteit is. (CGVS, p.13).

- Deze algemene vrees, zonder concreet persoonlijk risico, houdt geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of de criteria inzake subsidiaire bescherming.
- Evenmin is er in Angola sprake van een situatie van willekeurig geweld, waardoor een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (zie blauwe map).

Ook het gegeven dat u daar **nooit gelukkig bent geweest** (CGVS, p.13) is een motief van louter persoonlijke aard en houdt als dusdanig ook geen verband met de criteria in de Vluchtelingenconventie, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming.

7. Documenten. Deze zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen.

- Uw Angolese identiteitskaart kan louter een ondersteuning van uw identiteit betekenen.
- De twee medische verslagen ondersteunen louter uw verklaringen dat u een ziekenhuisopname onderging en daar onderzocht werd omwille dat u slachtoffer werd van seksueel geweld. Het betreffen echter kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Zelfs indien er rekening zou worden gehouden met de inhoud van deze verslagen, staven deze attesten niet op objectieve wijze in welke omstandigheden (uw asielrelaas) dit seksueel geweld heeft plaatsgevonden. Bijgevolg, wijzigen deze attesten niets aan bovenstaande conclusies.
- Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 23 juli 2025. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind en artikel 22bis van de Grondwet *juncto* de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoekster voegt de volgende stukken bij haar verzoekschrift (zie inventaris):

1. A) Kennisgeving weigeringsbeslissing CGVS t.a.v. verzoekster;
B) Weigeringsbeslissing CGVS t.a.v. mevrouw P.S.M.K. dd. 11.08.2025;
2. Toekenning juridische tweedelijnsbijstand aan verzoekster dd. 08.07.2025;
3. Bijlage 26;
4. Notities persoonlijk onderhoud dd. 01.07.2025 (28 blz.)."

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart door aanhangers van een commandant verkracht te zijn geweest nadat zij weigerde met hem een relatie aan te gaan. Zij stelt tevens haar vader te vrezen omdat zij niet wil huwen met de persoon die hij voor haar uitkoos. Ook vreest verzoekster dat de commandant haar dochter iets zal willen aandoen. Tenslotte verwijst verzoekster naar de algemene situatie in Angola. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

5.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Bij terugkeer naar Angola vreest u gedood te worden door de Commandant, omdat u aangifte probeerde te doen van de verkrachting. U vreest eveneens uw vader die niet blij was met de zwangerschap en omdat u niet wou trouwen. Tot slot, vermeldt u ook de huidige levensomstandigheden/veiligheidssituatie in Angola (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 22.07.2025, hierna CGVS, p.13).

1. Uw verklaringen met betrekking tot de oorzaak van uw probleem, de mekaniker die een onderdeel kwam terugbrengen, zijn oppervlakkig.

- U kan zich de naam van de mekaniker niet herinneren (CGVS, p.15).
- Slechts na drie keer aansporen kan u concluderen dat het onderdeel dat hij kwam terugbrengen een soort plakkaat was om de achterkant van de auto te bedekken (CGVS, p.15).
- Slechts na drie keer aansporen stelt u dat u wist dat het onderdeel niet van bij jullie kwam, omdat er geen code op het onderdeel te vinden was (CGVS, p.16). Tijdens het vrij relaas stelde u echter dat u merkte dat het onderdeel niet van bij jullie kwam, omdat de codes niet overeen kwamen (CGVS, p.11).
- U weet niet voor welke agent de mekaniker in kwestie werkte. Nochtans heeft u hem ook ontmoet (CGVS, p.16).
- Jullie dienden geen klacht in tegen de mekaniker en zijn baas die bedreigingen uitten aan u en de garage (CGVS, p.17-18).

2. Het CGVS hecht geen geloof aan uw ontmoeting met Commandant S..

2.1 Uw kennis over Commandant S. is oppervlakkig en beperkt.

- U kent zijn volledige naam niet (CGVS, p.11,18).
- U weet niet welke manier uw leidinggevende G. verwant was met de commandant (CGVS, p.18).
- U weet niet hoe S.'s vrouw heet, met wie uw vriendin zogenaamd in contact stond (CGVS, p.19).
- U kan enkel over hem vertellen dat hij een groot huis had en twee kinderen (CGVS, p.19).
- U kent zijn leeftijd niet (CGVS, p.19).
- U weet niet waarvan hij commandant was, denkt dat het de zeevaart is (CGVS, p.19).
- U weet niet hoe hij commandant is geworden (CGVS, p.19).
- U weet niet wat zijn specifieke functie precies inhoudt (CGVS, p.19).
- Eerder tijdens het onderhoud stelt u niet zeker te weten of hij een generaal of commandant was (CGVS, p.11).
- Indien commandant S. zo'n invloedrijk en gekend man is, en al uw collega's reeds van hem gehoord had, is het zeer opmerkelijk dat u hem hiervoor niet kende of ook maar iets over hem had gehoord (CGVS, p.18).
- U kan niet concretiseren op welke manier hij invloedrijk was of wie hij kende die zoveel invloed had (CGVS, p.21).

2.2 Uw verklaringen over wie u in contact bracht met de commandant zijn inconsistent en niet aannemelijk.

- Eerst stelt u dat uw vriendin en collega Gl. de vrouw en kinderen van een invloedrijk man, een commandant, kende (CGVS, p.11). Later stelt u dat het uw leidinggevende G. was die u rechtstreeks in contact bracht met de commandant (CGVS, p.18). Later, probeert u dit te verschonen door te stellen dat ze u allebei in contact brachten met S. (CGVS, p. 18). De aangevoerde verschoning wordt niet aangenomen

aangezien u eerder enkel G1. vermeldde en daarna enkel G.. Pas na confrontatie verklaart u plots dat ze het allebei deden.

- Het is niet aannemelijk dat u niet van in het begin zou vertellen dat uw vriendin en collega verwant is met de commandant, in plaats van eerst te stellen dat zij enkel zijn vrouw kende (CGVS, p.11,19).

2.3 Uw verklaringen met betrekking tot het feest zijn niet aannemelijk en incoherent.

- [...]

- Het is weinig aannemelijk dat de commandant persé een relatie met u wou, gezien jullie nooit eerder een gesprek voerden (CGVS, p.20-21). U kan ook niet concretiseren waarom hij een relatie met u wou, enkel maar omdat u mooi en sympathiek was (CGVS, p.21).

- U stelt tijdens uw vrij relaas dat de commandant op het feest uw nummer vroeg (CGVS, p.11). Later stelt u dat hij reeds voor het feest uw nummer vroeg om u op de hoogte te houden in verband met het probleem met de mekanieker (CGVS, p.20).

3. Uw verklaringen met betrekking tot de bedreigingen zijn niet aannemelijk.

- U stelt dat er jongeren naar de garage werden gestuurd op verzoek van de commandant (CGVS, p.12). U wimpelde hem af, vond het normaal en stond er niet bij stil omdat u dacht dat het een spel was (CGVS, p.22). Dit is echter weinig geloofwaardig aangezien u verklaart dat hij een invloedrijk man was, die u daar reeds op gewezen had nadat u zijn aanbod tot een relatie had afgeslagen (CGVS, p.21).

- U legde geen klacht neer van de jongere die naar de garage kwam en u bedreigde (CGVS, p.22).

Het geheel aan bovenstaande opmerkingen maakt dat het CGVS geen geloof hecht aan uw ontmoeting van S., bijgevolg vallen uw verklaringen dat u door hem en zijn twee jongens verkracht zou zijn in het water.

4. Volgende bemerkingen over de vervolgingsfeiten bevestigen het gebrek aan geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten en vrees.

- U had nooit een volwaardig gesprek met Commandant S. waardoor hij onmogelijk zou kunnen weten wanneer en waar u naar de kerk gaat (CGVS, p.20-21).

- Op het CGVS stelt u dat u flauwviel op de plek waar u werd vastgehouden en later wakker werd in het ziekenhuis (CGVS, p.12). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u wakker werd in een bos en een vrouw ontmoette die u naar een medisch centrum bracht (zie CGVS-vragenlijst d.d. 13.06.2025, vraag 5).

- U stelde op de DVZ dat u de naam van de commandant niet meer wist (CGVS-vragenlijst, vraag 5).

- Uw vervolgingsfeiten vonden plaats in maart, toch verliet u pas Angola op 7 december 2024. In deze acht maanden kwam u verder niet meer in aanraking met de commandant (CGVS, p.26).

- [...]

- [...]

5. U haalde nog problemen met uw vader omdat u geen abortus wou plegen en uw verkrachting als excuus voor het gearrangeerde huwelijk gebruikte. Dit is niet geloofwaardig.

- U weet P. zijn volledige naam niet (CGVS, p.8).

- U kent P. zijn leeftijd niet (CGVS, p.24).

- U kan niet concretiseren wanneer uw vader u hiervoor voor het eerst aansprak (CGVS, p.24).

- Uw vader had nog geen concrete afspraken gemaakt in verband met jullie huwelijk (CGVS, p.24).

- U heeft hierover niets vermeld bij de DVZ (zie CGVS-vragenlijst).

- Er vonden ook geen vervolgingsfeiten plaats in de periode dat u nog in Angola verbleef.

Bij terugkeer naar Angola vreest u eveneens dat uw dochter E. iets zal aangedaan worden door de commandant, omwille van wat er met u gebeurd is (CGVS, p.26). **Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw ontmoeting met Commandant S. is het niet geloofwaardig dat zij een vrees voor vervolging heeft ten opzichte van deze man bij terugkeer naar Angola.**

6. U vermeldt dat het in Angola niet goed gaat, dat er veel delinquentie en criminaliteit is. (CGVS, p.13).

- Deze algemene vrees, zonder concreet persoonlijk risico, houdt geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of de criteria inzake subsidiaire bescherming.

- Evenmin is er in Angola sprake van een situatie van willekeurig geweld, waardoor een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (zie blauwe map).

Ook het gegeven dat u daar **nooit gelukkig bent geweest** (CGVS, p.13) is een motief van louter persoonlijke aard en houdt als dusdanig ook geen verband met de criteria in de Vluchtelingenconventie, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming.

7. Documenten. Deze zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen.

- Uw Angolese identiteitskaart kan louter een ondersteuning van uw identiteit betekenen.

- De twee medische verslagen ondersteunen louter uw verklaringen dat u een ziekenhuisopname onderging en daar onderzocht werd omwille dat u slachtoffer werd van seksueel geweld. Het betreffen echter kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Zelfs indien er rekening zou worden gehouden met de inhoud van deze verslagen, staven deze attesten niet op objectieve wijze in welke omstandigheden (uw asielaanvraag) dit seksueel geweld heeft plaatsgevonden. Bijgevolg, wijzigen deze attesten niets aan bovenstaande conclusies.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 23 juli 2025. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontcrachten.

In haar verzoekschrift betoogt verzoekster als volgt:

“Het CGVS beweert dat de verklaringen van verzoekster met betrekking tot de oorzaak van het probleem, de mekaniëker die een onderdeel kwam terugbrengen, oppervlakkig zijn.

Dit is niet correct.

Verzoekster kent de volledige namen van de mekaniëker en agent niet. Ze weet wel hun voornamen, maar is niet zeker of deze namen weldegelijk hun voornamen zijn of bijnamen. De naam van de mekaniëker is J.M. en die van de agent is S.. Verzoekster heeft deze namen niet gezegd op het interview omdat ze niet zeker is dat dit de juiste namen dan wel bijnamen zijn en ze wil geen onschuldige mensen beschuldigen. Dit duidt dus helemaal niet op een ongeloofwaardigheid.

Verzoekster diende geen klacht in omdat het al eerder is gebeurd dat een klant een ander stuk probeert terug te brengen voor een terugbetaling. In de andere gevallen was haar baas daar en loste hij alles op met die klanten, maar op het moment van het incident was hij in het buitenland. Ze vertelde over het incident aan haar leidinggevende en collega, G. en Gl., die haar vervolgens in contact brachten met Commandant S.. Ook hierbij zijn de stappen die verzoekster nam eerder logisch en absoluut niet ongeloofwaardig.”

De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen enkele melding maakte van namen van de mekaniëker en/of de agent en telkens aangaf deze namen niet te kennen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15-16). Dient hierbij tevens te worden opgemerkt dat verzoekster overeenkomstig artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud ontving om er aldus opmerkingen bij te kunnen formuleren, doch dat zij dit naliet. Het is dan ook geenszins ernstig om *post factum* in het verzoekschrift alsnog twee namen aan te voeren. Indien verzoekster niet zeker is of het al dan niet om bijnamen gaat, kon zij dit zowel tijdens haar persoonlijk onderhoud zelf als in eventuele opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud vermelden, hetgeen zij evenwel naliet. Dat er geen klacht werd ingediend tegen de mekaniëker en diens baas, die bedreigingen hadden geuit, vormt een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van de aanvang van verzoeksters voorgehouden problemen. Dat verzoeksters baas, die normaal gezien problemen met klanten oploste, op dat moment in het buitenland was, doet hieraan geen afbreuk. Zij konden deze baas op dat moment immers niet inschakelen, zodat het gelet op de beweerde bedreigingen een oplossing zou zijn geweest om een klacht in te dienen, eerder dan via-via een commandant in te schakelen.

Vervolgens betoogt verzoeksters als volgt in het verzoekschrift:

“Het CGVS hecht geen geloof aan de ontmoeting tussen verzoekster en Commandant S..

Verzoekster kent de volledige naam van commandant S. niet omdat iedereen hem altijd “Commandant S.” noemde. Ook bijkomende info over hem kent ze niet omdat niet vaak met hem sprak. Dit heeft verzoekster steeds zo verklaard en is geloofwaardig gezien de hoge positie hij bekleedde.

G. en Gl. zijn broer en zus, commandant S. is hun oom. Dit heeft verzoekster ook zo verklaard (NPO, p.18). Het klopt dus helemaal niet dat verzoekster dit niet vermeldde ten aanzien van het CGVS. Verzoekster ging samen met Gl. voor de eerste keer naar de commandant bij hem thuis. Ze legde haar problemen met de mekaniëker uit en gaf toen haar nummer aan de commandant. Hij vroeg zelf haar nummer zodat hij haar kon contacteren wanneer hij een oplossing voor haar probleem had gevonden. Dit is wel degelijk aannemelijk.

Daarna zag verzoekster de commandant opnieuw op het verjaardagsfeest van zijn zoon. Verzoekster verklaart wél wanneer het verjaardagsfeest plaatsvond, namelijk 11 of 12 maart (NPO p. 20). Verzoekster

denkt dat hij haar nummer was verloren en daarom het opnieuw vroeg op het feest, aangezien hij het effectief opnieuw vroeg. Dit is helemaal niet ongeloofwaardig.

In totaal hebben verzoekster en de commandant tweemaal met elkaar gebeld. Een eerste keer toen de commandant haar opbelde om te laten weten dat het probleem was opgelost. Tijdens dit gesprek stelde hij haar ook enkele vragen, zoals of verzoekster een relatie had en welke religie ze beoefent. De commandant belde verzoekster voor de tweede keer op enkele dagen na het verjaardagsfeest van zijn zoon. Tijdens dit gesprek vroeg hij haar om zijn minnares te worden. Verzoekster wees hem af, waarop hij vervolgens begon te lachen en zei 'Ken je mij niet?' en 'Weet je niet hoe invloedrijk ik ben?'. Dit alles heeft verzoekster ook zo verklaard.

Verzoeksters contact met Commandant S. was dus miniem. Wanneer ze wel contact hadden leidde hij de conversaties, waardoor het voor verzoekster moeilijk was om vragen te stellen en meer informatie over hem te weten te komen. Hierdoor heeft ze nooit veel informatie over hem kunnen verkrijgen.

Verzoekster probeerde meer informatie over hem te verkrijgen via haar vriendin en collega Gl., maar zij geloofde niet dat haar oom avances had gemaakt naar verzoekster. Zij dacht dat verzoekster de naam van haar oom wou vuil maken (NPO p. 19).

Ook deze verklaringen zijn integraal geloofwaardig. Het CGVS haalt o.a. foutief aan dat verzoekster niet wist wanneer het feest plaatsvond en hoe G. en de commandant verwant waren. Zij heeft dit wel degelijk verteld aan het CGVS."

Aangezien commandant S. een cruciale rol speelt in verzoeksters vluchtrelaas, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich terdege over deze persoon tracht te informeren, temeer daar zij verklaart dat de commandant een bekend en invloedrijk persoon is. Uit de voormelde motieven uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat zij zulks heeft nagelaten (zie *supra*). Dat zij niet uitgebreid met de commandant heeft kunnen spreken, doet hieraan geen afbreuk. Het zou volgens haar verklaringen immers om een bekend en invloedrijk persoon gaan, aan wie haar vriendin Gl. en leidinggevende G. bovendien verwant zouden zijn. Verzoekster verklaarde over die verwantschap tussen haar leidinggevende G. en de commandant als volgt: "Wanneer ik spreek van graad van verwantschap was het ofwel zijn oom of een jongere broer van zijn vader." (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). Hoewel een oom ook een jongere broer van de vader kan zijn, maakte verzoekster duidelijk een onderscheid tussen deze beide verwantschapsbanden, waaruit wel degelijk blijkt dat zij niet met zekerheid kon aangeven wat de precieze verwantschapsband tussen G. en de commandant precies zou zijn. Dit klemt des te meer daar zij, nadat zij hiervan tijdens haar vrij relaas geen enkele melding maakte, nadien tijdens haar persoonlijk onderhoud plots stelt dat haar vriendin Gl. en haar leidinggevende G. ook verwant zijn – ze zouden broer en zus zijn – zodat haar vriendin eveneens aan de commandant verwant zou zijn. In deze context is het allerm minst aannemelijk dat verzoekster geen duidelijke en coherente verklaringen over de commandant kan afleggen en niet meer informatie over hem kan geven.

Voorts maakte verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud geen enkele melding van haar bewering in het verzoekschrift dat zij denkt dat de commandant haar telefoonnummer was verloren en het daarom opnieuw vroeg op het feest. Dergelijke *post factum* beweringen zijn duidelijk tot stand gekomen door reflectie na confrontatie met de bestreden beslissing en bijgevolg geenszins ernstig, temeer daar zij tijdens haar persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk werd bevraagd over het moment waarop de commandant haar telefoonnummer zou hebben gevraagd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20).

Vervolgens stelt verzoekster als volgt in haar verzoekschrift:

"Het CGVS acht verzoekster haar verklaringen met betrekking tot de bedreigingen niet aannemelijk.

Alle weigeringsredenen door het CGVS zijn echter weerlegbaar.

Verzoekster diende geen klacht in tegen de jongeren, omdat ze dacht dat hun bedreigingen niet serieus waren. Ze dacht dat de bedreigingen de loutere bedoeling hadden om haar wat schrik aan te jagen, nooit had zij kunnen denken dat het negeren van deze bedreigingen de gevolgen zou hebben die ze heeft meegemaakt.

Daarnaast had verzoekster ook geen concrete bewijzen van de bedreigingen om een klacht in te dienen. Het zou woord tegen woord zijn, en aangezien de jongeren door de commandant werden gestuurd stond zij in een zwakkere positie."

De Raad wijst erop dat het indienen van een klacht net de bedoeling heeft om de autoriteiten op de hoogte te brengen van bepaalde feiten. Indien verzoekster geen klacht indient tegen de jongeren die haar kwamen bedreigen, kan er ook geen actie worden ondernomen, zodat de bewering dat "Het zou woord tegen woord zijn" louter hypothetisch is. Voorts is het in de door verzoekster geschetste context, waarbij zij de avances van een invloedrijke commandant zou hebben afgewezen en die haar hier bij deze afwijzing ook op wees, geenszins geloofwaardig dat verzoekster de bedreigingen van de jongeren die door de commandant werden gestuurd als een spel zou afdoen.

Verder voert verzoekster het volgende aan in het verzoekschrift:

“Het CGVS stelt dat de bemerkingen over de vervolgingsfeiten in haar punt 4 het gebrek aan geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten en vrees bevestigen.

Fysiek hebben verzoekster en de commandant nooit een volwaardig gesprek gehad, maar wel via de telefoon. Tijdens hun eerste telefoongesprek stelde hij haar enkele vragen, waaronder of zij een relatie had en welke religie zij beoefende. Verzoekster liet weten dat zij het Kimbanguïstisch geloof beoefent en welke kerken zij bezocht. Ook dit is geloofwaardig. Verzoekster werd door het CGVS ook nooit bevraagd over dit gegeven. Het CGVS stelt op basis van geen enkele informatie van verzoekster vast dat zij nooit vertelde naar welke kerk zij ging, terwijl dit absoluut niet het geval is.

In de verklaringen omtrent waar verzoekster wakker werd nadat zij dagenlang werd mishandeld, sloop een misverstand dat duidelijk verklaarbaar is. Verzoekster werd wakker in een bos waar zij een vrouw ontmoette. Verzoekster was op dat moment zeer zwak waardoor zij terug flauwviel. De volgende keer dat ze terug wakker werd lag ze in het ziekenhuis. De vrouw die ze zag in het bos had haar naar het ziekenhuis gebracht. Er is dus absoluut geen sprake van een tegenstrijdigheid.

Verzoekster legde effectief geen officiële klacht van verkrachting neer omdat het meerdere keren werd afgeraden door mensen die zich bewust waren van de invloed van de commandant. Dit is dus absoluut niet ongeloofwaardig. De eerste keer zei de politie dat ze beter geen klacht indient omdat de commandant zeer veel invloed heeft. De tweede keer ging verzoekster samen met haar oom naar een jeugdvriend van hem, ook deze jeugdvriend raadde hun af om klacht in te dienen omdat het in niets zou resulteren. Tussen de twee pogingen om klacht in te dienen werd haar oom ook opgebeld door de commandant met bedreigingen. Na de tweede poging werd verzoeksters broer in elkaar geslagen. Na de bedreigingen en het geweld namen verzoekster en haar familie een stap achteruit om verdere escalatie van de situatie tegen te gaan, daarom diende haar oom ook geen klacht in tegen de dreig telefoons. Verzoekster en haar familie verhuisden zelfs om verdere confrontaties met de commandant en zijn aanhangers te vermijden (NPO, p. 13). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk de geloofwaardigheid aangezien ze duidelijk de ernst van de situatie inzag en hiernaar handelde.”

Verzoekster verklaarde noch tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, noch bij eventuele opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud dat de commandant haar tijdens hun eerste telefoongesprek vragen zou hebben gesteld over haar geloof en liefdesleven. Het *post factum* toevoegen van deze beweringen kwam duidelijk door reflectie tot stand na confrontatie met de bestreden beslissing en is dan ook geenszins ernstig. Wat betreft de plek waar zij wakker werd, tracht verzoekster haar eerdere, tegenstrijdige verklaringen alsnog met elkaar te verzoenen door alles op een hoopje te gooien en opeens te beweren dat zij in een bos wakker werd, daar een vrouw ontmoette, maar zo zwak was dat zij opnieuw flauwviel, waarna zij de dag erna in het ziekenhuis wakker werd. Dergelijk verweer is opnieuw geenszins ernstig en vindt geen steun in het administratief dossier.

Wat betreft verder de aangehaalde problematiek van een door haar vader opgedwongen huwelijk, komt verzoekster in haar verzoekschrift niet verder dan te volharden in haar eerdere verklaringen en erop te wijzen dat zij geen goede band had met haar vader, dat hij wou dat zij met P., een broeder uit zijn kerk, zou trouwen en dat alles boven haar hoofd werd geregeld waardoor zij niet meer informatie heeft. Te dezen dient erop gewezen dat van verzoekster, die heden beweert internationale bescherming te behoeven onder meer omdat zij dreigt gedwongen te worden uitgehuwelijkt door haar vader, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich terdege over dit beweerde huwelijk tracht te informeren. Zij toont geenszins aan dat zij hiertoe verdere stappen heeft gezet. In de door haar geschetste context, is het niet aannemelijk dat zij geen bijkomende informatie over het beweerde huwelijk en de opgedrongen huwelijkspartner kan bekomen. Aldus kan geen geloof worden gehecht aan haar bewering dat zij gedwongen zou worden om te huwen.

Waar verzoekster verder wijst op rapporten over de impact van seksueel geweld op de slachtoffers van dergelijk geweld, dient erop gewezen dat dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op verzoeksters persoonlijke, individuele situatie. Uit de bijgebrachte medische attesten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) blijkt niet dat verzoekster als slachtoffer van seksueel geweld met mentale gezondheidsproblemen te kampen heeft. Voorts kan uit deze attesten evenmin blijken dat de door haar geschetste context van dit seksueel geweld ook daadwerkelijk met de werkelijkheid overeenstemt.

Verder wijst verzoekster op de bedreigingen ten aanzien van haar dochter en diens hoger belang als kind. De algemene bepaling dat het hoger belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, doet geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag betreffende status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen met commandant S., zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat deze commandant ook haar dochter bedreigde. Waar verzoekster verder in haar verzoekschrift wijst op de

algemene situatie in Angola en betoogt dat deze situatie voor haar dochter een risico inhoudt, dient erop gewezen dat zij nooit eerder een nood aan internationale bescherming in hoofde van haar dochter omwille van de algemene situatie in Angola aanhaalde. Voorts kan uit de bijgebrachte landeninformatie geenszins blijken dat kinderen in Angola louter omwille van de algemene situatie aldaar nood zouden hebben aan internationale bescherming. Verzoekster dient deze nood aan internationale bescherming in hoofde van haar dochter dan ook *in concreto* aan te tonen, waar zij evenwel in gebreke blijft. Waar zij dienaangaande wijst op een risico in hoofde van haar dochter om cholera op te lopen, dient vastgesteld dat zij geenszins concreet aantoonde dat haar dochter een verhoogd risico loopt om deze ziekte op te lopen omwille van redenen die verband houden met de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft eventueel louter medische problemen, ook inzake haar bewering dat zij tuberculose heeft en dat zij hierdoor een verhoogd risico op cholera loopt, dient verzoekster zich te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas. Kritiek op de overtollige motieven dat verzoekster niet kon zeggen op welke datum het verjaardagsfeest plaatsvond en dat zij en haar oom geen klacht indienden na de verkrachtingen en dreigtelefoons, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoekster niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

5.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekster en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

5.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

5.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

6.3. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Angola zou hebben gekend.

6.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie (p. 11-18) heeft geen betrekking op een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.5. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend zesentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER

